

Giới thiệu Hàn Lâm Kí

Truyện Hàn Lâm Kí của tác giả Chu Tử là một câu chuyện xuyên không kể về cô _một linh hồn hiện đại, nhập vào một đứa bé gái có số phận đáng thương, hoàn cảnh đáng trách. Cô muốn mượn truyện này thuyết phục mình quên đi nỗi đau mà cô đã trải qua.

Nhưng liên tiếp phải nhận thêm nhiều đau đớn khi sống trong cơ thể mà mình đã xuyên vào. Là cảm giác của cô hay phản ứng của thân thể, là nước mắt của cô hay là cảm xúc của nàng. Cô không biết nơi này, cô không quen những người kia, cô không thể đáp lại họ. Kí ức kiếp trước hay là trí nhớ tàn dư, rốt cuộc là cô hay là nàng? Là ai đang tồn tại? Thân trí mê loạn, nguy hiểm rập rình, cô không có thời gian để thờ, thật ngột ngạt.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Lâm Kí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Bí Mật Kinh Hoàng

Giới thiệu.

Một tướng gia nhiều đời trung vua đánh đuổi giặc ngoại xâm. Đến một thời vì nắm trong tay 1/3 binh mã lại vì danh sĩ quá cao nên bị hoàng đế ngầm ngầm trừ khử. Vì để lại người nối dõi, vị gia trưởng tướng gia đã đưa ra 1 hạ sách. Năm đó vợ ông sinh lần 3 được một cặp sinh đôi trai gái. Để bảo vệ dòng dõi, ông gửi gắm mọi hy vọng vào cậu con trai, đưa đứa con trai vừa sinh dẫu khỏi tai mắt mọi người, chỉ thông báo sinh được một nhi tử để dồn mọi sự chú ý lên đứa bé gái kia. Ông đã nuôi nấng đứa bé gái ấy như một cậu con trai, nghiêm khắc dạy bảo, dấu diếm thân phận của cô. Hai đứa trẻ không hề biết đến sự tồn tại của nhau cũng như cậu bé sinh đôi kia từ lúc sinh ra chưa lần nào được gặp người thân.

Thời gian thấm thoát trôi qua, tướng gia thâm căn cố đế đã bắt đầu bị lay chuyển. Gia chủ tướng gia đương thời có 3 đứa con. Vị đại tiểu thư đã được đưa vào cung, lên làm hoàng hậu, vị nhị thiếu gia ở ngoài biên cương cùng 2 đứa bé sinh đôi, tam tiểu thư ung tú thiếu gia.

Ngôi vị hoàng hậu của đại tiểu thư đã sắp không giữ được. Nàng không nắm được tâm hoàng đế, lại bị các phi tần trong cung ngầm sắp đặt, bảo toàn tính mạng cũng rất khó khăn. Nhưng may mắn thay, hoàng hậu đã có thai, tạm thời giữ được nửa tính mạng.

Nhị công tử ở ngoài biên cương, ngày ngày canh giữ. Hiện giờ thời cục thái bình đã sắp không giữ được, nước Kiên hùng mạnh, dân giàu binh đông, cứ thập thò lăm le xâm chiếm. Lo lắng cho gia đình nhưng biên cương không thể lơ là. Một bên là nhà, một bên là tính mạng vạn dân, nhị công tử quả thật tiến thoái lưỡng nan. Ở mãi biên cương chưa thể thành gia lập thất, tình cảnh lại thập phần nguy nan nên chuyện này nhị công tử liền gạt sang một bên, bắt hiều với phụ mẫu.

Tình hình bên ngoài là thế nhưng nội bộ triều đình cũng không thể nào rối loạn hơn. Hoàng đế mảy mĩt nhất tởm, một phía dốc sức hủy tướng gia giành binh quyền, phía kia lại phòng ngừa sự trơ tráo của các hoàng tử đã đến tuổi nuôi tham vọng quân vương. Làm thế nào vừa có thể ổn định nội bộ mà diệt được cái gai trong mắt vừa bảo vệ được giang sơn khỏi sự lăm le của kẻ thù? Làm đế vương cũng thật nhọc nhằn.

Phụ tướng gia giờ là trung tâm của mọi sự chú ý. Phe chính trường chia bè chia phái, luận tổng cục, phụ tướng gia đang rơi vào thế hạ phong nhưng cũng không phải một sớm một chiều là có thể sụp đổ.

Hoàng đế đương triều hiện có 5 người con 3 nam 2 nữ, 2 đứa trẻ trong bụng hoàng hậu và một phi tần và một vị đại hoàng tử đã chết lúc 5 tuổi.

Nhị hoàng tử là con của một quý phi có hậu thuẫn rất vững chắc. Lớn lên chịu sự dạy bảo nghiêm khắc của hoàng đế cùng tham vọng của mẫu thân và ngoại tôn. Đa đoan thủ lật, là một người không từ thủ đoạn để đạt được mong muốn. Hiện chung phe với hoàng đế diệt trừ tướng gia. Nhị hoàng tử và Tử công chúa là cùng một quý phi sinh ra.

Tam hoàng tử là con của quý phi có hậu thuẫn to lớn không kém. Từ nhỏ đã được biết đến là một người ăn chơi trác táng, phong lưu vô hạn, mị nhãn như tơ. Là một yêu nghiệt không hơn không kém. Khoác cái mặt đi dụ dỗ con gái nhà lành, cũng mưu kế đầy mình không thua kém nhị hoàng tử.

Ngũ hoàng tử là con của công chúa ngoại bang dâng lên xem như hòa hảo giữa 2 đất nước. Công chúa ngoại bang được gả sang, với mục đích to lớn: giết hoàng đế, phá hủy đất nước để trả mối thù ngàn năm không độ trời chung của 2 quốc gia ngoài nóng trong lạnh. Đã leo lên ngôi vị quý phi, sinh được một hoàng tử, ngày ngày tính toán ngoan độc để đạt được cái đích cuối cùng. Trái ngược với mẫu thân đã chìm trong thù hận. Ngũ hoàng tử đã sớm hiểu rõ sự đòi, thối tởm thế sự, bề ngoài an phận làm hoàng tử nhưng luôn luôn giữ chon mình và nẫu thân con đường lui an toàn bảo đảm tính mạng. Là một người lạnh lùng trầm mặc, dung nhan tuấn mĩ cùng con mắt trong suốt nhìn ra mọi âm mưu. Ngũ hoàng tử cũng là cái gai trong mắt, một cái gai bất buộc phải nhổ nếu muốn bước lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn mặc dù luôn biết hẳn chẳng bao giờ thêm muốn nó, thậm chí là khinh bỉ, xem thường những ai có ham muốn như vậy.

Lại nói đến vị tam tiểu thư giả làm tam thiếu gia phụ tướng gia. Phải sống một cuộc sống vốn không thuộc về mình, vai phải từ nhỏ đến lớn đối mặt với nguy hiểm do các cạm bẫy chết người hay bị ám toán ám sát từ hoàng gia. Cuộc sống kết tặc không thể thờ nổi.

Cho đến một ngày không thể qua được vết thương trong một cuộc ám sát. Nàng đã chết.

Nhưng... tam thiếu gia, à không, là tam tiểu thư vẫn còn sống. Người vẫn như thế, vẫn khuôn mặt ngày nào nhưng không ai biết, thể xác đã đổi linh hồn.

Linh hồn này là một sinh viên khoa lịch sử của thế kỉ 21. Cô vô tình mua một chiếc nhẫn xanh ngọc bích mà không biết rằng đó chính là chiếc nhẫn của chủ thể mà cô xuyên vào. Đó vốn là một cặp nhẫn, chiếc còn lại là ở bên người vị em trai song sinh kia.

Chương 1: Bí mật kinh hoàng

Hơ... Đau đầu quá... Cả người đau nhức không có sức... Như thể tay chân nhũn ra thành nước vậy... Sao bàn uống nước xa quá nhỉ... Cái chén này trông thật lạ... Hơ... Đây đâu phải nhà mình... Gì thế này... Sao lại...

- Tỉnh rồi!!! Thiếu gia! Người tỉnh rồi. May quá! Hu hu... A Tùng! Mau, báo cho lão gia và phu nhân biết thiếu gia tỉnh rồi. Nhanh! Người sẽ vui lắm đây...

A! Ai đây. Cô bé này là ai nhỉ? Thiếu gia? Minh á?... Rõ ràng là nữ mà... Đau đầu quá...

- Lầm nhì... Lầm nhì... Lầm nhì của ta. Con tỉnh rồi. Mẫu thân thật lo, thật sợ. Ôn trời, tạ phật tổ, cuối cùng con cũng tỉnh rồi. Còn đứng đây làm gì, mau đi thiếu gia lên giường... _ Một phụ nhân vội vàng tiến vào, khuôn mặt trung niên xinh đẹp tràn đầy lo lắng cùng yêu thương.

Lại ai đây... Mẹ ta đâu có trông như thế này... Người này là sao... Chẳng hiểu cái gì cả... Lầm? Kêu ta sao?...

- Không... _ Ta yếu ớt phản bác.

- Các người lui ra đi... Giọng nam trầm khàn uy lãnh vang lên. Người đàn ông to lớn tràn đầy khí thế bức người, sâu trong con mắt lộ vẻ rồi rầm cùng bất đắc dĩ, còn có đau lòng.

- Không... _ Ta vẫn không thể thốt lên từ thứ hai. Cổ họng thực đau.

- Ta cảm con, lần sau không được làm điều đại dột nữa. Hiện giờ con là Trương Hàn Lâm, tam thiếu gia của Trương tướng phủ. Con không còn sự lựa chọn nào khác. Hãy dùng thời gian dưỡng bệnh để suy nghĩ kĩ đi. Thông suốt rồi thì đến gặp ta. _ nói xong Trương lão gia vội quay lưng đi không để hai người còn lại kịp nhìn thấy vành mắt đã ửng đỏ.

Nỗi khổ sở vọt tới bao lấy ông, Trương lão gia Trương Phong, Trương đại tướng quân từng lấy một thời đẹp loạn cả một thời thế mà nay cả người ông tràn ngập đau đớn. Ông ngồi trong thư phòng, tay chống lên bàn che đi đôi mắt. Từng giọt nước nóng hổi nhỏ giọt qua kẽ tay. Đứa con của ông, đứa con gái bé bỏng chưa được một lần được dùng cái tên của mình. Ông cảm hận một đám hoàng thất, một đám tham quan mù lòa dôn Trương phủ bí bách, dôn Trương gia ba đời đánh giặc tới đường cùng. Chỉ vì tham lam danh quyền mà trở nên độc ác không bằng cảm thù.

Bí thương, cảm hận và bất lực. Giờ phút này đây, không ai thống khổ bằng ông.

Trở lại căn phòng lúc trước, vị tam thiếu gia đang ngơ ngẩn trên giường. Trương phu nhân Vĩ Yến đau lòng ôm chặt đứa con đã kiệt sức. Bà biết nó đã phát hiện ra bí mật này, cũng biết không thể giấu diếm được nữa. Giờ phút này đây, bà quyết định phải nói, sự thật này, nếu không cẩn thận, sẽ mang họa sát thân.

- Con của ta, mẫu thân biết con đang rồi rầm nhưng làm ơn, hãy bình tĩnh mà nghe ta nói. Mẫu thân sẽ nói cho con nghe tất cả. Rồi con sẽ hiểu thôi, sẽ thông cảm cho người làm mẹ này. Chỉ cầu xin con, sau này đừng oán hận...

Làm ơn, hãy giải thích cho tôi chuyện này là như thế nào?

- Bắt đầu từ đâu nhỉ? À, đúng rồi. Từ đó đi...

Hình ảnh trong phòng thật hài hòa, ấm áp, giọng nói dịu nhẹ kể chuyện xưa của Trương phu nhân làm người nghe say xưa, mê đắm. Nhưng ai biết rằng nội dung của câu chuyện xưa đó lại là những bí mật kinh hoàng đủ làm nao động thiên hạ, thấm đẫm máu và nước mắt.

- Thời loạn thế hai trăm năm trước, tổ tiên Trương gia đã theo Minh hoàng đời đầu tiên đánh giặc loạn, dựng giang sơn. Hai người lúc đó là huynh đệ kết nghĩa tình sâu nghĩa nặng. Minh hoàng lên ngôi hoàng đế, dựng triều Minh, Trương gia ta là Trương tướng phủ, lúc đó có thể nói là dưới một người, trên vạn người. Mới đó mà nay cha con đã là đời thứ 3, cũng đã chục năm bôn ba trên chiến trường. Ha ha... Chỉ tiếc, thể cục đã đổi...

Ta rồi rầm. Cái này hình như hơi lạ, không phải lịch sử mà ta từng biết...

- Minh đế hiện nay có được ngôi vị chính là ép buộc đại tỷ của con lấy hắn, sau đó dựa hơi cha con mà leo lên được đây. Nay hắn bị chính đứa con của hắn bức bách, để bảo vệ ngôi vị, quay sang cản trở Trương gia một miếng. Từ 3 năm trước, tên cậu hoàng đế Minh Hạo kia đã lấy lí do đại tỷ con không sinh được con nên dần lạnh nhạt với Trương gia. Sau đó dần dần dồn ép, bức bách chúng ta đủ đường. Nhị ca con bị đưa ra biên giới canh giữ, nay giặc Kiên hùng mạnh, đã bắt đầu đánh vài trận nhỏ lẻ. Nếu nhị ca con con trở về, hàng vạn dân chúng nơi biên giới sẽ thế nào. Chúng ta... phải hiểu cho nó... hức...

- 10 năm trước, ta mang thai, sinh ra con... và... còn có một đệ đệ song sinh...

Ta trợn mắt. Cái gì vậy?...Từ từ, từ từ đã, ta cần bình tĩnh, không được xúc động...

Nước mắt chảy ra. Không phải ta khóc. Nhưng nó vẫn cứ chảy. Tim thật đau, thật đau. Tại sao?...

- Minh hoàng đầu tiên đã ban một đạo thánh chỉ, chỉ cần là con cháu Trương gia, đời đời sẽ được tiếp quản Trương phủ, tiếp tục cống hiến... Cho nên tên cầu hoàng đế đó đã hạ Tuyệt tự lên cha con và nhị ca con lúc nào không hay... May mắn thay, ta đã hoài thai hai con trước đó, an toàn sinh hạ... Trương gia không tuyệt hậu...nhưng như vậy rất nguy hiểm, chúng ta không thể bảo vệ được 2 đứa nên...Ta là con dâu Trương gia, nghĩa vụ của ta là không để Trương gia tuyệt hậu, trách nhiệm này, ta không thể bỏ...hức hức... con ngoan, hãy hiểu cho mẫu thân...

Ta không thể động đậy, mặt đã đầm nước mắt chôn chặt trong lòng người tự xưng là mẫu thân này.

- Ta với cha con đành dùng hạ sách. Đem đệ đệ ra ngoài, dấu đi người đời. Thông báo ra ngoài chỉ sinh được một vị tam thiếu gia...là dùng con thay thế. Ta..ta sợ, với thân phận nữ nhi, con sẽ bị ràng buộc, thúc ép...như đại tỷ của con... Đến nay đã mười năm, ta chưa từng thấy mặt tiểu tử...

Giọng nói của Trương phu nhân tràn đầy bất lực cùng không cam lòng. Vì cái gì bà phải xa đứa con mình dứt ruột đẻ ra chứ. Vì cái gì mà lần lượt từng hài tử của bà đều lâm vào hiểm nguy. Người làm mẹ như bà.. thật không xứng làm mẹ...

Ta cũng đau lòng, nước mắt dường như không thể cạn, cứ tuôn ào ướt đầm vạt áo mẫu thân. Khóc cho ai, cho ta, cho cơ thể ta nhập vào hay vị đệ đệ, cho Trương gia...

- Trương Hàn Lâm là tên của đệ đệ con. Con, nữ nhi của ta, tam tiểu thư của Trương phủ. Tên con là Trương Hàn Lâm. Là Hàn Lâm, Lâm Lâm, Lâm nhi của ta...ô ô ô...

Cứ thế, ta và vị mẫu thân khóc miết đến một ngủ thiếp đi.

Ta hiểu, ta có thể hiểu, có lẽ, ta ở đây, có lẽ sẽ tốt hơn là quay về.

Từ bây giờ, tên ta sẽ là Trương Hàn Lâm

Bạn đang đọc truyện *Hàn Lâm Kí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thích Ứng

Ta tỉnh dậy, bên cạnh không còn ai, khung cảnh cổ xưa, kì quái, lạ lùng. Mọi thứ không phải là một giấc mơ, giọt nước mặn chát còn vưon trên khóe mắt và tẩm ướt cả chiếc gối là thật. Ta nên làm sao đây? Quả là một cuộc xuyên không đầy ngoạn ngục. Hoàn cảnh của thân thể này quá mức rối rắm.

Ta không biết đâu. Ta là người hiện đại tân tiến. Đây là cổ đại xa lạ, ta không phải người ở đây, không quen ai ở đây.

Ta sợ hãi.

...

Cạch! Cạch! Cạch!

- Thiếu gia. Tiểu Mai xin vào hầu người rửa mặt.

A! Người tới. Tiểu Mai. Ta loay hoay và lúng túng.

Tiểu Mai đi vào, cẩn thận đóng cửa, vừa thành thực hầu hạ vừa nói kính cẩn:

- Thiếu gia, vụ ám sát kia đã điều tra rõ. Là Hoàng đế thuê người của Ám Sát các gồm 10 sát thủ hạng 2 và Thực Độc, xếp thứ 3 trong 20 sát thủ hạng nhất của Ám Sát các.

Ta không nói gì. Ta còn có thể nói gì. Ta bị hoàng đế một nước đuổi giết. Lại còn là anh rể mình nữa. Như vậy thì vị đại tỷ tỷ kia không biết sống thế nào.

Bỗng Tiểu Mai quỳ sụp xuống. Ta bất ngờ, mặt lộ nghi vấn.

- Thiếu gia. Tiểu Mai biết mình vô lễ. Nhưng nô tỳ cầu xin người, ngàn vạn lần đừng làm ỉn nguy hiểm. Nô tỳ dù có mười cái mạng cũng nguyện xin đem ra để bảo vệ thiếu gia. Thiếu gia là tất cả đối với chúng nô tỳ. Người có làm sao, chúng nô tỳ xin đi theo ngài hầu hạ.

Tiểu Mai nói xong còn dập đầu cộp một cái xuống sàn nhà thật kêu. Rồi duy trì tư thế ấy. Ta hoảng. Đối với người hiện đại, quỳ là một điều nhục nhã,

đập đầu thì là trước người chết tổ tiên hay phật tổ, mà ta lại không phải là cái gì trong hai thứ đó nên...ta hồn bay phách tán, đứng hình.

- Này...cái này...trước đứng lên đã... ..

Tiểu Mai nghe xong cũng đứng dậy, mắt đỏ đỏ, gương mặt thiếu nữ xịu xuống buồn thảm thương. Nàng an phận đứng gần gần một chỗ, quanh thân dường như có khí niệm ai oán bốc lên. Nàng làm bộ dạng này ta không biết phải an ủi ra sao, hay có cần phải an ủi hay không nữa.

Rọt rọt...ọt...

Bụng ta kêu, ừ, ta đói.

- Khúc...

Tiểu Mai vội đưa tay che miệng.

- Ta muốn ăn.

Nói thế này đã được chưa nhỉ ? Giống một thiếu gia chưa hay là cộc lốc quá nhỉ ?

- Vâng, thiếu gia. Tiểu Mai xin đi thức giấc Tiểu Cúc nhanh chóng đem thức ăn lên. Thịnh thiếu gia chờ một lát.

Tiểu Mai đi rồi, ta yên lặng suy nghĩ. Theo câu chuyện hôm qua thì ta hiện đang trong hoàn cảnh cô bé 10 tuổi đóng giả nam. Lại sống bất an, bị săn lùng ám sát bởi những người quyền lực. Còn vụ ám sát Tiểu Mai vừa nói hẳn chính là nguyên nhân của việc bị thương đi. Còn nguyên nhân của vụ ám sát chắc một phần do thân thể này tự chui đầu vào đi. Còn nguyên do của nguyên nhân nữa thì hẳn là nguyên chủ phong phanh nghe được một mảnh sự thật về mình đi. Chắc chắn, thật đáng thương.

Nếu ám sát thì bị thương ở đâu nhỉ ? Ta kiểm tra cơ thể không thấy một vết thương nào ? Nội thương ? Hô hấp bình thường, ngực phủ ngũ tạng không cảm thấy có vấn đề. Tóm lại là cả đồng sát thủ mà không làm bị thương được một bé gái 10 tuổi ư ?

Tạm gác lại mọi chuyện, ta xử lý đồng thức ăn ngon lành kia. Hương vị không tệ, tinh tế bậc này, đậm chất truyền thống, thật hạnh phúc làm sao. Đúng là một miếng khi đói bằng một gói khi no.

Ăn xong rồi thì làm gì nhỉ ? Ta chẳng biết gì về cuộc sống của cô bé đóng giả nam này. Ngoại trừ cái tên giống của ta.

- Thiếu gia, người có muốn đến thư phòng đọc sách không ?

Tiểu Mai hỏi ta muốn đi thư phòng đọc sách không kia. Ừ nhỉ ! Ta phải tìm hiểu về cái thời đại quái quỷ này nữa. Tự nhiên nhảy ra một Minh triều lạ hoắc là sao ? Phải đọc, phải đọc.

Đứng trước thư phòng, đây không phải là cái thư viện mini sao ? Vừa rộng, vừa thoáng, cửa sổ rất to với lại bàn ghế, giá sách đều có kiểu dáng rất cách tân, thích mắt. Bộ cục hài hòa, phong thủy đều vận dụng rất tốt. Bên trong thoang thoang mùi bạc hà làm cả người ta khoan khoái dễ chịu. Ta thấy mình lên tinh thần rất nhanh, ý chí hùng hục tìm sách lịch sử địa lý đọc ngấu nghiến.

Nhưng mà càng đọc càng sâu não. Chữ nghĩa còn hiểu 7, 8 phần, thậm chí thời này lại ưa chuộng lối chữ rồng bay phượng múa. Viết chữ chẳng khác nào vẽ bùa, rồi tinh rồi mù làm ta hoa cả mắt. Cũng may ta thông minh, mượn cơ hội mắt kêu Tiểu Mai đọc sách ta nghe. Giọng nói thiếu nữ nhẹ nhàng êm ái, ta nằm trên ghế dài, gió thổi nhẹ nhẹ mon tron làn da kéo ta vào giấc ngủ lúc nào không hay.

- Tiểu Hàn, tiểu Hàn ... Dậy đi thôi, xem đệ còn ngủ được đến khi nào ha ? hi hi...

Ừm...Miêu Miêu...đừng chọc ta nữa, đang ngủ mà...đừng có cọ đuôi vào mặt ta...ừm...hừ...hừ...

- Dừng_Ta bực bội hét lên một tiếng. Bị phá lúc ngủ là khó chịu nhất trên đời.

- Cuối cùng cũng chịu dậy rồi, đệ ngủ thực lâu đấy.

Nói với ta là một người thiếu niên...mỹ thiếu niên. Nói thế nào nhỉ, ánh mắt điệu bộ tỏ ra rất thân thiết, khuôn mặt ti lệ hoàn hảo, da trắng mịn đen, nụ cười ôn nhu kia thật dịu dàng.

Thú thực ta ở hiện đại người đẹp trai có nhiều lắm, ta chỉ ngạc nhiên khi lần đầu thấy nam nhân cổ đại hàng thật gia thật tóc dài mặc áo dài gọi làm ngoại bào dài quét đất trông như cái váy thôi, thật đó. Thế nên ta cũng không nhìn hẳn lâu, chỉ vừa đủ thôi. Cái ta để ý này giờ là ánh sáng cơ, là ánh cam của hoàng hôn. Đã là chiều tối rồi. Sao nhanh như vậy ? Ta ngủ lâu thế sao ? Cái này...hình như có chút kì lạ nhưng kì lạ chỗ nào ta lại không biết. Giả có thể xét nghiệm máu ở đây, ta sẽ biết trong người mình có bị hạ cái chất kì lạ nào không.

- Tiểu Hàn, đệ có cảm thấy trong người khó chịu chỗ nào không ?

Tiểu Hàn ? À, chắc là nói Trương Hàn Lâm. Lâm cách gọi thật. Ta chẳng cảm thấy gì cả nên lắc đầu. Đau khổ thật, cảm thấy mình cứ như mắc bệnh nan y. Ta có nên lo lắng không nhỉ ? Sao chẳng cảm thấy gì, chỉ là hơi tức một chút, không có đau buồn. Mỹ thiếu niên đi đến bên ta, nhẹ nhàng xoa đầu ta mấy cái, nhìn ta như không nhìn. Nói như thế thì thậm chí có sự kiên quyết cứng chấp nhất.

- Đừng lo, tiểu Hàn, ta sẽ chữa khỏi. Có ta ở đây, tiểu Hàn không cần lo lắng.

Ta nhìn vào ánh mắt ấy, ôn nhu như vậy, bóng ta trong đó như một quả trứng quý nâng niu hết mực. Đáng tiếc, ta ... không quen người này. Khẽ động dậy lùi ra sau, hân cũng buông tay.

- Tiểu Hàn, mấy ngày nữa ta lại đến bắt mạch cho đệ. Đệ tuy không thấy khó chịu gì nhưng vẫn còn rất yếu, phải chú ý ăn uống và uống thuốc ta kê đúng giờ. Còn nữa, đừng ngủ quá nhiều, sẽ không tốt. Thác ca ca phải đi rồi, nhưng rất nhanh thôi, ta sẽ trở lại. Hào hạo nghỉ ngơi, chờ ta trở lại.

Mất ta lưng chừng nước mắt nhìn bóng lưng nữ thiếu niên dứt khoát ra đi. Rõ ràng ta rất bình tĩnh nhưng tuyến nước mắt lại hoạt động không ngừng. Ta vẫn không thể hiểu, vì sao chứ... ?...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Lâm Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Mĩ Thiếu Niên.

Mĩ thiếu niên ngồi yên vị yên xe ngựa, đăm chiêu. Hân biết tiểu Hàn là nữ, đã biết ngay từ đầu rồi. Hân biết nàng từ lúc mới ra đời, tiểu oa nhi có số phận bất hạnh đó.

Nhớ lại năm đó, lúc hân mới 10 tuổi, nàng 4 tuổi. Ngoại tôn nàng bắt ngờ chạy đến Lục gia, trên tay ôm một đứa bé vết thương chồng chất đã hôn mê bất tỉnh. Gia gia hân phải mất 1 ngày 1 đêm mới có thể kéo mạng nàng từ quỷ môn quan trở về. Hân lúc đó y thuật cũng khá, phụ gia gia chăm sóc nàng. Nhìn tiểu oa nhi nhăn mặt chịu đau đớn, hân tỏ ra đồng cảm. Lúc thay thuốc rách da cũng không dám kêu to, chỉ cắn chặt môi rên khe khẽ trong cổ họng, hân khâm phục. Một đứa bé 4 tuổi thế nào mà có thể được như vậy, ra sức chịu đựng đau đớn mà không kêu cha gọi mẹ như bình thường. Hân thấy lạ. Một lần uống xong thuốc, mặt Hàn Lâm nhăn thành một đoàn tở về cực kì căm ghét, hân bật cười hỏi :

- Hàn Lâm, thấy thuốc đắng sao không kêu ?

- Thuốc đắng già tật, chê thuốc đắng không uống không phải là anh hùng.

Anh hùng sao ? Tiểu cô nương này định làm anh hùng ? Và lại, cái tên Hàn Lâm thật không phù hợp.

- Lúc thay băng đau lắm, sao không khóc ?

- Phụ thân nói nam nhi đại trượng phu không được rơi lệ. Ta là nam nhi, dĩ nhiên không được khóc rồi.

Cái gì ? nam nhi ? Nha đầu này nói cái gì vậy ? Không ổn, phải đi hỏi gia gia.

Sau đó, hân đã nhiều lần chứng kiến nàng bị thương, muôn hình vạn trạng, trúng độc, trúng cỏ, trúng tà thuật,... Thế lực kia quá lớn không thể phá hủy trong một sớm một chiều, hân chỉ có thể nâng cao y thuật giúp nàng bớt thống khổ. Nhìn nàng đau, hân cũng đau, chỉ mong sao người bị thương là mình. Những vết thương làm lòng nàng dần chai sạn, tính cách hoạt bát kia cũng trở thành lạnh nhạt, thờ ơ với mọi việc xảy ra. Thậm chí khi bị thương cũng không buồn nhìn một cái. Hân xót xa, bỗng cảm thấy thật vô dụng. Hân phải làm một điều gì đó, hân phải thực hiện, bất cứ gì có thể làm nàng trở lại như xưa...

Ta trò chuyện với Tiểu Mai, thật khéo léo không dấu vết mọi móc thông tin từ nàng ta mới biết được đó là một vị thần y. Là cháu của một người quen của ông ngoại. Nhà ông ngoại có truyền thống thư hương. Từ khi Minh Hạo lên làm hoàng đế thì lui hết về, sống khá khiêm tốn, dè dặt, tránh qua lại với triều đình, sau đó nghe nói quan hệ với giang hồ không tệ. Mỗi thế hệ sinh ra đều được dạy dỗ nghiêm khắc, văn võ song toàn, tài năng nổi tiếng khắp thiên hạ.

Thần y tên là Lục Cảnh Thác, mới 16 tuổi. Đến đây có thể coi là xem bệnh cho ta đi. Thế mà hân chẳng nói được ta bị cái gì, có chút thật vọng.

Thế rồi ta giành cả tối nghiên cứu nốt đoạn lịch sử, phát hiện ra khoa học kĩ thuật ở đây không có phát triển mà nghe chừng dậm chân tại chỗ. Có nhiều quốc gia nhưng không thấy phân đông tây mà hình dáng người, phong tục truyền thống cũng na ná như nhau...

Ta phát mệt, trước cứ sống đi, ta không tin cái chỗ này có thể phát nổ trong nay mai, ngủ đã.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Lâm Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Bước Đầu Dung Nhập.

- Thả ta ra, thả ta ra...

Là giọng của mình, à không, là của cái thân thể này...

- Thiếu gia, vạn vạn không thể, người không thể đi tiếp, ngàn lần không thể.

- Mau tránh ra, ta phải đi ngoại thành. Ta phải gặp hắn. Các ngươi mau tránh ra.

- Thiếu gia, không được. Bọn chúng sắp đuổi tới rồi. Thiếu gia cần phải trở về phủ, vào trong phủ là sẽ an toàn. Nếu tiếp tục thì sẽ lãnh ít dữ nhiều. Xin thiếu gia suy xét lại.

- Cầu xin người.

- Cầu người...

Nguyên chủ vẫn đứng đó, nét mặt hiện tia rồi rầm nhưng rất nhanh quyết định, cố chấp đi tiếp, vòng qua mấy người thuộc hạ quỳ trước mặt. Mỗi bước được vài bước, mấy bóng người từ xa lại gần. Nguyên chủ cùng bọn thuộc hạ cả kinh, vừa bảo vệ nguyên chủ ở giữa cũng vừa vận bị bọn áo đen vây xung quanh. Thực lực hai bên không chênh lệch là bao, giao chiến một hồi, nguyên chủ cùng 3 thuộc hạ đã tách được ra khỏi trận chiến. Khi sắp đến phạm vi an toàn liền bị một tên áo đen chặn lại. Tên này lợi hại hơn rất nhiều, một chọi ba đã sắp thắng thế. Thấy tình hình không khả thi, nguyên chủ đành dứt lòng nhẹ vận khinh công chạy tiếp. Tên áo đen liền ra chưởng quyết định hòng thoát khỏi sự vây hãm, nhanh chóng tiến tới nguyên chủ, hất từ trong lọ sứ một thứ nước trong suốt lên mặt nguyên chủ. Nó không làm tổn thương da mặt, không làm tổn thương mắt nhưng có một ít đã tràn vào miệng. Tên áo đen thấy thế cười vàng, cười như điên như dại.

- Ha ha ha... Ngươi phải thấy hạnh phúc chứ, là người đầu tiên được thử nghiệm thuốc của ta... ha ha ha... rất nhanh thôi, ngươi sẽ được siêu thoát khỏi nhân gian, không cần ở lại chịu khổ nữa... ha ha ha...

Hắn cứ vậy cười, cũng chẳng buồn quan tâm đám thuộc hạ đưa nguyên chủ đi.

Nguyên chủ trên đường về khuôn mặt bình thản, không vẻ gì là đau đớn hay khó chịu, chỉ lẳng lặng nhắm mắt. Khung cảnh trong mơ cũng biến mất.

Nguyên chủ hiện ra, nằng đứng đó. Mà đối diện lại là ta, là ta của hiện đại, là hình dáng của ta lúc trước. Ta nhìn nàng.

- Thứ thuốc kia đã khiến linh hồn ta dần tiêu tán. Rất nhanh thôi, ta sẽ biến mất hoàn toàn.

- Vậy còn tôi...

- Linh hồn tỷ vừa mới thoát xác, theo bản năng liền nhập vào ta. Ta cũng không biết tỷ có thể dung hợp với thân xác của ta không. Nếu nó bài xích tỷ thì tỷ sẽ bị đẩy ra ngoài.

- Vậy sao...

- Hiện tại tỷ đang sống trong thân ta, mong tỷ hãy sống tốt, chăm sóc cho phụ thân mẫu thân, đại tỷ, nhị ca và ... tứ đệ. Ta hy vọng bọn họ bình an.

- Tôi sẽ cố gắng.

- Vậy là được rồi. Ta có học võ công, trong cơ thể có chân khí, nội lực, tỷ hãy cố gắng điều khiển nó, việc này sẽ giúp ích rất nhiều cho sau này. Còn nữa, chiếc nhẫn ngọc bích này sẽ đem lại nhiều may mắn. Tỷ hãy giữ gìn nó cẩn thận. Tỷ bảo trọng nhé, ta đi đây...

- Ngươi cũng phải bảo trọng...

Ta tỉnh dậy trong tâm tình phức tạp. Xuyên không còn có thể thì báo mộng sao lại không? Ta phải nhanh chóng dung nhập với thân xác này, ta vẫn còn muốn sống.

Hôm nay Tiểu Mai không ở cạnh ta mà là Tiểu Cúc, một nha đầu mũm mĩm khá nhanh nhẹn, thấy ta dậy sớm thì mừng ra mặt. Dù ta có liều mạng đẩy bát thuốc ra thì nàng vẫn cứ nhắm thẳng miệng ta mà đổ vào, thô lỗ hết sức nhưng nhìn khuôn mặt bánh bao trắng trẻo kia thì ta không thể nói gì được đành ngậm đắng nuốt cay.

Ta ở thư phòng đọc rất nhiều sách võ công, cái gì đan điền cách gì chân khí đều rất mơ hồ, ta chẳng hiểu gì cả. Tiểu Cúc khó hiểu hỏi ta:

- Thiếu gia, người học võ công sao không tìm Không sư phụ, Không sư phụ sẽ hướng dẫn ngài luyện tập a.

Nga? Có sư phụ à?

- Bây giờ sư phụ ở đâu ?

- À ! Hi hi.. Thiếu gia, Tiểu Cúc sơ xuất. Không sư phụ 10 ngày trước bị vương gia giao việc làm rồi, tầm nửa tháng nữa mới về.

Ta được phen mừng hụt. Liếc quá chiếc nhẫn, may mắn cái con khi.

Bốp. Ta giật hết cả mình nhìn Tiểu Cúc mắt hí thành một đường, như đột nhiên nhớ ra cái gì, tay vỗ cái bốp.

- Đứng rồi thiếu gia. Trước khi đi Không sư phụ có dặn dò ngài mà ? Ngài không nhớ sao ? Không sư phụ nói nếu cần chỉ dẫn cái gì ngài cứ gọi A Nhất. Hẳn là giỏi nhất trong số các vệ sĩ của ngài mà.

Ta có chút hy vọng.

- Vậy người nhanh đi gọi A Nhất đi.

Ta vừa dứt lời, một bóng đen vụt vào phòng. Dọa ta kém chút nhảy dựng.

- A Nhất tham kiến thiếu gia. Thiếu gia có gì sai bảo.

- A...A...A Nhất?

- Vâng, thiếu gia.

- N...ng...ngươi võ...võ công ... cao nhỉ? _ Ta vẫn chưa hoàn hồn. Thời đại này có võ công đều có thể làm siêu nhân được nhỉ?

- Thiếu gia quá khen. Thuộc hạ vẫn chưa thể so với Không sư phụ.

- Được rồi, trước ngồi xuống đi, ta gặp vài vấn đề muốn cầu ngươi giải đáp.

- Dạ, thiếu gia.

A Nhất hình như vẫn còn là thiếu niên, khuôn mặt non non lại cứng ngắc, nhìn tổng thể thì rất chính trực, nghiêm túc, có thể tin tưởng.

- A Nhất, ta không thể cảm nhận được chân khí hay nội lực. _ Ta dò hỏi qua loa tránh sơ hở

- Thừa thiếu gia. Chân khí tức mạch khí, vòng khí trên cơ thể. Điều khiển được chân khí chuyển động theo ý muốn, nén lại một chỗ sẽ hóa thành nội lực. Nội lực thâm hậu tức phải nén khí nhanh, nhiều và liên tục. Muốn vậy trước tiên là phải điều chỉnh được khí tức. Một khi khí vào trong cơ thể, ngay lập tức phải điều khiển nó thành dòng đi vào trong đan điền. Đan điền thanh lọc và lưu trữ chân khí. Qua đó sẽ dễ dàng điều khiển hơn. (Đoạn này chém.)

- À... _ Ta mù mờ, sao có thể điều khiển được không khí a!!!

- Một thứ quan trọng nữa là kinh mạch. Chính là đường mạch chính dẫn chân khí lưu thông khắp cơ thể. Kinh mạch càng chắc khỏe, rộng rãi thì lượng chân khí đi qua càng nhanh và nhiều. Ngược lại một khi bị tắc hoặc vỡ thì không chỉ không thể xuất nội lực mà cơ thể cũng bị tổn thương, nhẹ thì đau khớp, nhức mỏi, nặng có thể tàn phế hay mất mạng.

- À... _Ngươi làm thử ta xem được không?

- Dạ, thiếu gia.

A Nhất nhắm mắt một lúc, hít thở vài cái. Ta đoán hẳn có làm thật chậm để ta có thể quan sát được. Nhưng hình như hẳn quên vài điều, ta đâu thể thấy không khí làm sao chạy trên người hẳn a? Chỉ thấy hẳn hít vài cái, thở vài cái. Tay phải giờ ra trông hơi nặng nề, rồi úp xuống đất từ từ. Mặt đất luôn duy trì khoảng cách với bàn tay, dần dần, tên mặt đất xuất hiện một bàn tay sâu 2cm. A Nhất thu tay, có vẻ như chiêu này rất khó, ta thấy môi hẳn cong lên rất nhẹ, phát hiện ta nhìn thì lập tức thôi.

A Nhất nói một hồi, chỉ một hồi, ta vẫn chưa hiểu chứ chẳng nói gì đến làm được. Cuối cùng, hẳn đề nghị truyền chân khí vào người ta để giúp ta cảm nhận.

Ta làm như hẳn bảo, dịch lại gần ngồi đối diện A Nhất, 2 bàn tay chúng ta chạm vào nhau, ta cảm nhận được hẳn lúc run run, lúc lại đơ cứng liền nghĩ thầm: Tên này có vẻ thiếu chuyên nghiệp nhỉ?

Rất nhanh, ta cảm nhận được một luồng khí mát rượi chạy đều từ 2 tay rồi dọc khắp cơ thể. Mát lạnh, thoải mái như được uống nước đá vào ngày hè nóng bức, mát rượi từ họng đến ngực.

Khí chạy được một lúc, ta cảm nhận được điều gì đó khác thường, mở mắt ra thấy A Nhất cũng đang nhìn ta ra hiệu. Ta nghĩ hẳn chỉ ta cái đó nhưng sao không nói a, trên mặt hẳn có hiện ra chữ đầu mà ta biết được. Đầu mắt với hẳn một hồi, hẳn chán nản cụp lại, ta cũng không nhìn nữa, chú ý tìm hiểu cơ thể.

Ta hiểu thế này, cái dòng mát mát này là chân khí, nó chạy quanh cơ thể một vòng thì chắc vòng đó là kinh mạch. Chạy xong một vòng thì nó đi xuống

phần bụng, nén thành hình tròn, là đan điền đi.

Ta cứ thế lẳng lặng cảm nhận dòng chân khí không mệt mỏi, cảm nhận càng tường tận thì nó di chuyển càng nhanh, ta càng thoải mái. Tầm chừng khá lâu, nghe thấy tiếng thở có chút nặng nề bên cạnh, A Nhất đã mở mắt khó sở nhìn ta. Hắn nhể nhại mò hôi, mặt mũi tái nhợt. A, hắn muốn ta dùng, xem chừng bị ta hút cạn chân khí rồi nhỉ? Nhưng mà ... ngừng kiểu gì?

- Hít nhẹ, ngừng thở, thu tay. _Mỗi hắn chỉ hấp mấy, kì lạ là ta nghe rõ mồn một.

Lập tức làm theo lời hắn, vừa hạ tay, A Nhất ngã ngửa bất tỉnh. Ta lại hoảng, chết chết, ta làm hắn bất lực, à nhầm, mất sức.

- Cúc, Cúc, Tiểu Cúc, Tiểu Cúc, giúp ta với.

- Thiếu gia, thiếu gia, có chuyện gì? Có chuyện gì? Thiếu...gia?AAAAAAA.....

Bạn đang đọc truyện *Hàn Lâm Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: tiếp tục.

Tiểu Cúc gấp rút chạy vào, vừa mở cửa nàng đã nhìn thấy cái gì. A Nhất bất tỉnh nhân sự còn thiếu gia nhà nàng đang vạch áo hắn sờ loạn lên người sao? Tiểu Cúc mặt đỏ rực, lắc đầu liên tục kêu không. Thiếu gia, thiếu gia của nàng không thể nào, không thể nào....

Rồi Tiểu Mai chạy vào.

- Thiếu gia, thiếu gia...Thiếu...gia, mệt ... mệt rồi. Nước tắm và cơm đã được chuẩn bị, người ... người đi nghỉ ngơi trước đi. Ở đây cứ giao cho em. Tiểu Cúc, còn đứng đó làm gì, mau hầu hạ thiếu gia.

- Hơ hơ,a, dạ, thiếu ...thiếu gia, chúng ta đi thôi...

Ta có chút ăn năn, đầu gì cũng là ta làm sai trước. Hắn bất tỉnh trước mặt ta, ta đã cố sơ cứu, không biết có giúp gì được không?

- A Nhất không sao chứ?

- Thừa thiếu gia, A Nhất không sao, chỉ cần tĩnh dưỡng 1 ngày là được.

Nghe vậy ta yên tâm, dẫn đầu đi ăn tối.

Mẫu thân một ngày sẽ đến vài lần, bà có vẻ ngại ngùng, chắc không biết nên coi ta như con trai hay con gái. Ta cũng trấn tĩnh bà hoặc trò chuyện làm bà vui. Bữa tối nay bà dặn ta rất nhiều điều, nào là ta đã lớn, kinh nguyệt sẽ đến hay cơ thể sẽ thay đổi, bất cứ điều gì cũng phải nói cho bà biết, ... vân vân... Mãi cho đến khi phụ thân về mẫu thân mới lưu luyến rồi đi. Từ lần đó đến giờ ta vẫn chưa gặp ông lần nào nhưng mẫu thân kể mỗi lần bà đến xem ta ông đều dò hỏi ta thế nào. Nam nhân mà, sĩ diện cao ngất ngưỡng mà ông chính là điển hình của mẫu người trong nóng ngoài lạnh.

Hôm nay biết được cái gọi là chân khí có vẻ hay hay, ta luyện thử một chút. Ngồi xuống, cảm nhận, ukm, một đồng khí mơ hồ bùng nhùng trong cơ thể, ta nghĩ nhân cả não mà cũng không thể làm nó di chuyển. Chẳng lẽ lúc đó có A Nhất giúp nên mới hiệu quả? Trong đầu nhen nhói một suy nghĩ đáng khinh: Mai phải nhờ hắn giúp nữa mới được. May cho A Nhất, ta vẫn còn chút lương tâm, phải cho hắn nghỉ ngơi mấy ngày, hắn hồi phục tốt rồi mới có thể giúp được, lúc ấy hẵng nhờ...

Sáng hôm sau, ta đi thăm A Nhất thật sớm xem hắn khỏe chưa, tiếc là hắn chưa tỉnh, xem khí sắc thì đã đỡ hơn nhiều. Ai oán nhảm tên A Nhất trong đầu, biết đâu bất được sóng não của hắn thì sao...A Nhất...A Nhất..., khoan, A...Nhất, Nhất chẳng phải là 1 sao?

- Tiểu Cúc, ngoài A Nhất ra ta có tất cả bao nhiêu vệ sĩ?

- Thừa thiếu gia, người có 10 vệ sĩ thân cận bao gồm cả A Nhất và 50 vệ sĩ khác.

- Vậy gọi các vệ sĩ thân cận lại cho ta.

- Dạ, thưa thiếu gia.

Một lúc sau, trong sân có một hàng 9 người đứng ngay ngắn, họ đều là những thiếu niên cường tráng, võ công cao cường được tuyển chọn từ hàng ngàn người, được Trương gia chủ ra sức bồi dưỡng, chọn làm vệ sĩ ban ngày kiểm ám vệ ban đêm cho tam thiếu gia Trương Hàn Lâm.

- Các người, từ trái sang phải, lần lượt giới thiệu tên cho ta.

- Dạ, thiếu gia, là..._9 người đồng thanh.

- A Nhị

- A Tam

- A Tứ

-

- A Thập

Tuy đã đoán trước nhưng vẫn không khỏi cười thành tiếng. Trong đầu ta lại bùng nổ thứ gì đó, quay sang nhóm 4 người Tiểu Mai đứng, nói:

- À, Tiểu Mai, các người cũng nói tên một lượt xem nào.

- Dạ, thiếu gia, là...

- Tiểu Tùng.

- Cúc.

- Trúc.

- Mai.

....

- Aha ha ha ha...ha ha ha...ặc...khụ khụ khụ...

Ta cười đến sặc vẫn không ngừng cười. Cách đặt tên thời cổ đại, bây giờ được chứng kiến tận mắt ta thật không còn gì để nói. Nghĩ đi nghĩ lại cũng thật dễ nhớ dễ nghe. Ha ha...

- Khụ khụ..Được rồi. Trong số chín người các người, ai có nội công thâm hậu nhất?

- Dạ, là A Nhị.

- A Nhị vào phòng với ta. Các người sang gian khác đợi. Nhóm Tiểu Mai chuẩn bị điểm tâm.

A Nhị theo ta vào phòng, hẳn có chút không hiểu. Ta nói với hắn y như A Nhất hôm qua, chỉ có điều thêm mắm thêm muối một chút viện lý do.

- Cơ thể ta quá yếu, chỉ cảm nhận được chút chân khí mờ nhạt. Người giúp ta thông kinh mạch đẩy khí. Hôm qua A Nhất có giúp ta nhưng tiến triển không đáng kể.

Hắn rất ngoan ngoãn nghe lời và ... bị ta vắt khô.

Liên tiếp đến A Ngũ thì Tiểu Mai vào phòng.

- Thiếu gia, người cảm thấy không được khỏe ư?

- Ủ, ta cảm thấy khí không thông nên nhờ bọn họ đã thông giúp. Người có chuyện gì sao?

- Thừa thiếu gia, nô tỳ từng nhớ thiếu gia ngày trước luyện tập nội công cũng không hề dễ dàng gì, Không sư phụ thường xuyên chê thiếu gia căn cơ không vững, ý niệm không thông nên chân khí khó thoát. Sau đó Không sư phụ dạy ngày một bộ thân pháp, nội công của thiếu gia liền tiến bộ thần tốc, người không nhớ sao?

Sao ta lại cảm thấy có gì đó không ổn trong lời này của Tiểu Mai. Nàng đang nghi ngờ ta sao?

- Ta đã thử bằng mọi cách, đều không có tiến triển gì nên mới dùng hạ sách này. Thôi vậy, người đi chăm sóc bọn họ đi, ta đi thư phòng nghiên cứu thêm.

- Dạ, thiếu gia.

Ta ngồi vào chiếc ghế dựa êm ái cạnh cử sở. Mùi hương bạc hà phảng phất mát dịu, nhìn lên bầu trời trong xanh cũng không giúp ta bớt nỗi âu lo. Không thể nắm bắt được chân khí, là chưa đủ cố gắng hay cơ thể này đang bài xích ta. Vâng về chiếc nhẫn một hồi, ngắm ngía, tháo ra rồi lại đeo vào. Lòng ta rối rắm.

Ta ... nên làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Lâm Kí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Bộc phá.

Hừ, hừ, ... ta càng nghĩ càng tức. Sao ta lại tự rước họa vào thân thể này, chết luôn một lần có phải tốt hơn không? Dày vỏ thể này, sống không bằng chết quá thật khiến con người muốn điên lên. Phải, ta phát điên mất thôi.

- AAAAAAAAAA....

- AAAAAAAAAA...

Phạch phạch... Chim chóc xung quanh hốt hoảng bay tán loạn. Tiểu Mai đang rót trà đánh rơi ấm, Tiểu Cúc đang ăn bánh lập tức nghẹn, A Nhất vẫn chưa tỉnh liền mở to mắt. Cả Tướng phủ tức thì thành ô kiến bị ủng nước, tất cả mọi người chạy xô đến Thiết Hân viện, nơi ở của tam thiếu gia Trương Hân Lâm.

Tiểu Mai khẩn trương đập cửa bên ngoài:

- Thiếu gia! Thiếu gia! Người làm sao vậy? Người mau mở cửa cho nô tỳ vào? Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Thiếu gia có ổn không? Thiếu gia! Thiếu gia.....

- CẤM CÁC NGƯỜI VÀO! Ở hết bên ngoài cho ta! Tuyệt đối giữ yên tĩnh, cấm mọi âm thanh. Các người vào, ta liền tâu hỏa nhập ma. Đây là lệnh, ai vi phạm TA GIẾT.....

- Dạ dạ, thiếu gia, chúng nô tỳ giữ yên tĩnh. Thiếu gia có sao không ạ?

- YÊN LẶNG!

Hừ, hừ....

Nhìn nơi này thật ngứa mắt. Ta toan lấy lọ hoa trên giá. Phải đập. À, từ từ, đây là lọ gốm 300 lượng vàng. Hừ, lấy cái khác. Thôi mực đen sì, thật đáng ghét. Nhưng khoan, mực thỏi Lương Vân, chất lượng cực tốt, loại cực phẩm, trong thiên hạ chỉ giới hạn 100 thỏi, tạm thời tha cho. Thanh kiếm kia trông thật ngứa mắt, phải hủy. À, bảo kiếm Vân Lam, cực phẩm trong cực phẩm do đệ nhất thợ rèn chế tạo, nhẹ như mây, sắc hơn gió, chém sắt như chém bùn, cứng thế sao đập được.

- AAAAAAAAAA....

Ta mặc kệ tờ tằm kim sa, vài thượng Hân Châu gì cả, đây là thứ rẻ nhất trong thư phòng rồi, lại còn mềm nhất nữa. Ta đập, ta đánh, ta quất,Yaaaaa....

...

Sau, kiệt sức, mấy cái gối đệm tinh xảo rất có ích với con ức chế của ta, hy sinh trong vinh quang. Ồi ~ 100 lượng bạc...

Hết giận.

Crazy. On. Đã khởi động.

Ta ngâm nga vài điệu nhạc hiện đại, múa may quanh cuồng một chốc. Trường bào trung y gì đó đã bị ta xé làm trăm mảnh. Tiểu Mai mà thấy ta mặc quần đùi áo cộc như bây giờ chắc cảm chàm đất.

Cơ thể này thực khỏe và dẻo dai vô cùng, nó khiến ta nghĩ đến mấy động tác yoga mà lúc trước vẫn chưa thể thực hiện.

Wow, làm được động tác cong người hình giọt nước nè. Xoạc, không cảm thấy đau nha.

Rắc rắc... Tiếng xương cốt giãn nở nghe thật thích tai. Ta lại tiếp tục thử nghiệm cơ thể, nhào lộn này, ohhhh, xoay ba vòng trên không nữa. Cơ thể nhẹ nhàng, chân tay linh hoạt, cơ bắp có lực như thể cổ một chút thì sẽ bay được vậy.

- Yeeeeee....._Bốp. Uych!....

Ta nhảy cao, hình như hơi cao thì phải. A! không phải cao bình thường mà là chạm cột nhà! 3, 4 mét lận, sao có thể a? Chẳng lẽ, chẳng lẽ là nội lực. Hít...thở.... hít.... hà....

Cảm nhận...Ồ, khí nhiều hơn rồi, cũng di chuyển được nữa, vẫn còn chậm chạp nhưng ta thật vui, cảm giác thật có thành tựu.

Cộc cộc cộc.

- Thiếu gia, đã đến bữa tối, thiếu gia có muốn ăn chút gì không? _ Tiểu Cúc dè dặt hỏi.

- Em cứ để ở đó, còn nữa, mang cho ta một bộ y phục mới rồi tất cả lập tức ra khỏi viện Thiết Hàn. Không có lệnh của ta, không ai được tiến vào nửa bước.

- Dạ, thiếu gia.

Trước cửa viện Thiết Hàn, thần y Lục Cảnh Thác đứng ngoài đã được một lúc.

- Cảnh Thác, Cảnh Thác, con đến rồi, rốt cục con đã đến rồi. _ Trương phu nhân xách váy khăn trương chạy lại.

- Trương mẫu, Tiểu Hàn có chuyện gì vậy?

- Ta cũng không biết, khi ta về Tiểu Mai cho hay Hàn nhi la hét, gào thét rồi đuổi hết mọi người đi, giam mình trong thư phòng, còn nói tàu hỏa nhập ma gì đó. Con mau vào đó xem xem nó bị sao? Hàn nhi có mệnh hệ gì, chắc ta, chắc ta không sống nổi...

- Trương mẫu yên tâm. Có con ở đây, Tiểu Hàn nhất định sẽ không có sự gì. Chắc bây giờ Tiểu Hàn rất đói, hẳn là rất muốn ăn đồ ăn Trương mẫu làm.

- A, được, được, ta lập tức chuẩn bị.

Trương phu nhân rời đi, Lục Cảnh Thác lập tức lạnh mặt nhìn Tiểu Mai.

- Sao còn chưa tránh ra?

- Lục thần y, thiếu gia có lệnh, chưa có lệnh của người, không một ai được tiến vào Thiết Hàn viện nửa bước.

- Mau tránh ra. _ Lục Cảnh Thác trầm giọng, hẳn đã hết kiên nhẫn.

- Đây là lệnh của thiếu gia, xin Lục thần y thông cảm rồi đi. _ Tiểu Mai đứng chắn ở cửa, bóng dáng nhỏ quật cường mà ngoan cố.

Lục Cảnh Thác không buồn nâng mắt, tà áo khẽ phất một cái, Tiểu Mai đã bay ra đằng sau hơn năm thước, không ới máu nhưng mặt trắng bệch, cơ thể run run bất động. Là một thần y, Lục Cảnh Thác hiểu rõ hơn ai hết về cơ thể con người, hẳn tự dung biết rõ yếu điểm của từng người chỉ qua một hơi thở, cũng rất thành thực đánh người không để lại dấu vết. Một chương vừa rồi của Lục thần y, vừa vận phong bế võ công của Tiểu Mai trong vòng một tháng, cùng lúc dễ dàng bất động một lúc, coi như dạy dỗ chút đỉnh với hành động vô lễ vừa rồi. Chẳng qua đó là người của Tiểu Hàn, hẳn giữ lại cho nàng một cái mạng.

- Thiếu gia, đồ ăn và y phục Tiểu Cúc đã để trước cửa, ngài hãy dùng bữa nhanh kéo nguội. Bây giờ nô tỳ xin cáo lui.

Không thấy tiếng đáp lại, Tiểu Cúc ảo não quay đi, khuôn mặt bánh bao xụ xuống đáng thương.

Người trong thư phòng hiện đang chìm đắm trong niềm vui sướng hân hoan, chân khí lưu chuyển càng lúc càng nhanh, chạy liên tục làm cả người thoải mái. Đường như còn có thể nghe thấy tiếng vèo vèo bên tai. Vèo vèo...oooo... Hơ, hình như hơi nhanh thì phải. Ta không theo kịp rồi. Nóng quá, buồn nôn. Có khi nào là tàu hỏa nhập ma không? Ta nên làm sao nhỉ, cố gắng giành quyền kiểm soát?

Cạch...kẹt....

Ai vào đó?...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Lâm Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Cốc cốc..

- Tiểu Hàn...Tiểu Hàn...Thác ca ca mang y phục vào được không?

- Tiểu Hàn? Tiểu Hàn?

Lục Cảnh Thác bên ngoài lắng nghe, ta nhẹ vận nội lực phá cửa vào. Hắn nhanh chóng tìm thấy Trương Hàn Lâm y phục phong phanh, cơ thể tím tái. Thật may, chỉ là loạn khí nhẹ, việc này đối với thần y như hắn không là gì cả, Lục Cảnh Thác thăm thử ra.

Nhìn cơ thể nhỏ bé trong lòng mình, một trận đau xót dâng lên. Trên đôi vai mỏng manh này có bao nhiêu trách nhiệm, cơ thể này đã chịu bao dày vò. Hơn ai hết, hắn biết hết thấy, bao nhiêu nhất đao, bao nhiêu loại độc hay thậm chí nàng đã uống bao nhiêu bát thuốc hắn đều ghi nhớ rõ.

Nàng đã gần như bỏ cuộc, thần trí đã hỗn loạn nên tâm không vững, luyện công thì chỉ tồi tệ hơn.

Lục Cảnh Thác chăm chú ngắm nghía khuôn mặt tinh xảo của nàng như thể chạm khắc nó vào trí nhớ, mãi mãi không phai. Hắn không kiềm được, không thể chờ được nữa. 4 năm, nàng đã bước vào trái tim hắn, trú ngụ trong đó rồi dần dần chiếm lĩnh nó. Bây giờ, cả trái tim hắn đều thuộc về nàng.

Lục Cảnh Thác từ từ, chậm rãi ghé sát bờ môi nhợt nhạt, áp nhẹ bạc môi lên chân chính tiếp xúc. Môi nàng thật lạnh, hắn không khỏi tự giác ôm chặt hơn. Cảnh môi ngậm cánh môi, mút lấy. Cả người hắn rạo rực, ai có thể không động lòng với người mình thương, hắn thực muốn nàng nhưng vẫn chưa được. Hắn cần phải chờ, chờ cho nàng lớn, bây giờ còn quá sớm, không thể hành động đại dột.

Tự vấn lòng một hồi, Lục Cảnh Thác lưu luyến rời xa đôi môi có chút sung mọng đỏ đỏ, kiên quyết nén lửa nóng do va chạm da thịt, nghiêm túc mà cứng ngắc bế nàng về phòng.

- Mày biến đi! Đừng có lảng vảng gần Hiếu Chính. Mày đừng hòng cướp Hiếu Chính khỏi tao. Mày không phải bạn tao, đừng bao giờ có suy nghĩ ghê tởm như vậy. Tao không có người bạn như mày.

- Không, không, Phuong, Phuong, không phải. Đó là hiểu nhầm. Anh ta không phải là người tốt đâu, anh ta sẽ hại cậu đấy, Phuong. Nghe mình đi. Đừng nói như vậy mà....

- Cô là cái gì? Muốn đấu với tôi? Còn mơ đi. Tránh sang một bên và ngậm miệng lại. Nếu không tôi sẽ không nương tay, với cô và cả cô bạn của cô nữa. Ngoan ngoan im lặng đi, Lâm Lâm.

- Đừng mà! Làm ơn, thả Phuong ra. Đừng chạm vào cô ấy. Đừng hại cô ấy. Sao anh độc ác vậy, Phuong yêu anh như vậy sao anh lại có thể đối xử với cô ấy như thế.

- Cô ta yêu tôi, nhưng tôi không yêu cô ta. Cha làm con chịu, tôi chỉ đang đòi lại những thứ thuộc về mình. Vẫn như vậy, tránh ra đi, tôi không muốn hại người vô tội nhưng nếu cô còn phá đám thì tôi không ngại xử lí cả mẹ đâu.

- Đứng lại! Đừng có đi. Có gọi thì bắt tôi đi này,....

- Lâm Lâm, sao con có thể hồ đồ như vậy? Anh trai con đã bị tống giam rồi. Hãy mau xin đi xin lỗi tên Hiếu Chính đi.

- Cha! Sao lại có thể như vậy? Anh đã làm gì mà bị giam?

Chát!!!

- Mày còn giám hỏi? Nếu không phải tại mày thì nhà này đâu đến nỗi. Chúng ta đã sắp cùng đường rồi. Đắc tội với Hiếu Chính, mày muốn chết thì cũng đừng lôi chúng tao vào cùng. Lâm gia không có đứa con ngu ngốc như vậy.

- Cha!Cha đừng nói vậy mà cha. Mẹ, mẹ, mẹ nói gì đi. Cha mẹ là cha mẹ của con mà!!!...

- Lâm Lâm, cậu biết không ? Đáng nhẽ lúc đó mình không nên đến, nếu mình không đến, sẽ không lâm vào tình cảnh này. Cả đời này, ...ha ha ha...đã bị hủy hoại trong tay cậu rồi. Ah ha ha ha... Cuộc đời Trần Hy này kết thúc rồi...hết rồi...ha ha ha..... Tất cả là tại cậu, tại cậu, Lâm Lâm....ha ha ha...

- Hy Hy, xin cậu, tỉnh lại đi. Tỉnh lại đi, đừng như vậy, cậu phải trở lại bình thường. Xin lỗi, Hy Hy, xin lỗi... Thật xin lỗi...

Mọi người đừng đi mà, đừng bỏ tôi ở lại đây, đừng đối xử với tôi như vậy. Tôi đã là gì sai ? Tôi đã là gì ? Tôi chỉ bảo vệ bạn bè mình, gia đình mình thôi mà. CHẳng lẽ đó cũng là sai ư ? Ông trời thật bất công mà...

Chết. Có lẽ...chết cũng tốt. Chấm hết ở đây, cũng không tôi đi. Ha ha...

Thế này, cũng thật tốt, thật ấm áp.

Tại Thiết Hàn viện, phòng của tam thiếu gia.

Đêm khuya, trăng đã lên cao, Lục Cảnh Thác vẫn túc trực bên Trương Hàn Lâm tỉ mỉ sờ sờ. Hắn nhẹ nhàng lau đi từng giọt nước mắt chảy xuống, hôn lên mi mắt run rẩy kia. Khuôn mặt nàng hiện vẻ bi thương và thống khổ hơn bao giờ hết. Tim hắn như bị bóp nghẹt lại, đau đớn vô cùng.

Lục Cảnh Thác ôm người vào lòng vỗ về an ủi. Nàng cuộn mình trong người hắn, được hơi ấm của hắn truyền vào, dần ngừng khóc, tựa vào lòng hắn ngủ.

Một giấc ngủ này, là giấc ngủ thanh thản, bình yên nhất mà nàng từng có. Không mộng mị, không đề phòng. Tựa như nàng đã đến bến bờ bình an của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Lâm Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Đêm khuya, Lục Cảnh Thác dời đi, Trương Hàn Lâm lại lâm vào ác mộng.

Trong đầu khung cảnh biến đổi liên tục, cuộc sống kiếp trước của nàng hiện ra thật rõ ràng, sống động.

Trước kia, cô tên là Lâm Lâm, sinh ra trong một gia đình trung lưu, được cha mẹ và anh trai yêu thương hết mực. Cô sống vô lo vô nghĩ, cuộc sống vui vẻ ấm áp rất hạnh phúc. Ngã rẽ bắt đầu từ khi Lâm Lâm lên đại học, cô có 2 người bạn thân là Nhã Phương và Trần Hy. Nhã Phương là tiểu thư hào môn, nhưng đối xử rất tốt với Lâm Lâm và Trần Hy. Trần Hy đến từ một ngôi làng nghèo, đỗ vào trường với số điểm thủ khoa, được nhận học bổng toàn phần cùng với học bổng hàng tháng dựa trên điểm số cao tuyệt đối của cô.

Ba người quen nhau cũng rất ngẫu nhiên, là đến trường xem điểm thi trúng tuyển, tên 3 người đều rất cao, phải nhảy lên mới nhìn rõ. Thế là 3 người cùng vào nhau ngã nhào. Một màn dở khóc dở cười sau đó rồi không biết từ lúc nào Lâm Lâm, Nhã Phương cùng Trần Hy luôn như hình với bóng.

Học đại học đến năm thứ 3, Nhã Phương được một anh chàng năm 4 tỏ tình, đó là Hiếu Chính. Hiếu Chính đẹp trai, học giỏi và giỏi thể thao, là nam thần của mọi nữ sinh. Bất quá Nhã Phương cũng không kém, 2 người trở thành cặp đôi vàng của cả trường hâm mộ. Tuy nhiên, gia thế của Hiếu Chính quá mức thần bí, anh ta cũng chưa một lần kể về gia đình mình, ngay cả với bạn gái, Nhã Phương cũng chỉ nghe loáng thoáng không rõ.

Từ lúc Nhã Phương có bạn trai, cả ba không thường xuyên đi với nhau nữa. Qua một năm, quan hệ giữa Nhã Phương với Lâm Lâm và Trần Hy càng lúc càng rạn nứt, nguyên nhân là Nhã Phương bị Hiếu Chính ảnh hưởng, càng lúc càng bê tha. Lâm Lâm nghi ngờ Hiếu Chính nên nhiều lần theo dõi anh ta.

Một lần, trong một quán bar, Lâm Lâm phát hiện Hiếu Chính hút thuốc phiện, dùng thuốc lắc, cô liền âm thầm báo cảnh sát. Sau đó Nhã Phương đến, Hiếu Chính choáng say Nhã Phương, mang vào khách sạn. Lúc này Lâm Lâm cuống lên, gọi Trần Hy tới. Lần này, và 2, 3 lần nữa, Lâm Lâm và Trần Hy cứu Nhã Phương khỏi bị Hiếu Chính làm nhục. Nhưng sau đó không biết Hiếu Chính nói với Nhã Phương những gì mà quan hệ 3 người đã gay gắt kịch liệt.

Mỗi lần 2 cô phá hỏng kế hoạch của Hiếu Chính thì những xui xẻo, sự cố xảy ra càng thường xuyên hơn. Trần Hy mất học bổng, suýt chút bị đuổi vì không có học phí. Lâm Lâm ngược lại không có gì nhưng công việc của cha và anh trai có vẻ bị ảnh hưởng, liên tục nhắc nhở cô không được cản trở Hiếu Chính.

Một tin nhắn lạ gửi đến máy của Lâm Lâm, rằng tối nay Hiếu Chính sẽ xử lý Nhã Phương, Lâm Lâm bèn chạy ngay đến địa điểm nêu trong tin nhắn. Quả thực thấy Nhã Phương, không thấy Hiếu Chính bên cạnh, cô vội vàng kéo Nhã Phương.

- Nhã Phương. Nhã Phương, cậu phải đi với mình. Dừng lại gần Hiếu Chính nữa, anh ta không tốt đẹp như vẻ ngoài đâu. ở gần anh ta cậu sẽ gặp nguy hiểm đấy.

Mặc Lâm Lâm nói gì, làm gì, Nhã Phương một mực giằng co, tức tối bật lại.

- Lâm Lâm. Cô tránh ra. Tôi nói lại lần nữa. Chuyện của tôi không liên quan đến cô, tôi làm sao không khiến cô bận tâm. Đừng tưởng cô qua mặt được tôi. Cô làm gì tôi cũng biết hết. Dừng có giả ngây giả ngô.

Nhã Phương vứt một tập ảnh xuống đất. Người trong ảnh chính là Lâm Lâm và Hiếu Chính. Chính là cái hôm cô xông vào phòng Hiếu Chính phá hoại chuyện tốt của anh ta, cứu Nhã Phương. Trong ảnh chỉ có mặt cô, không rõ mặt Hiếu Chính, mà những ai không biết rất dễ hiểu lầm.

- Mày biến đi! Đừng có lảng vảng gần Hiếu Chính. Mày đừng hòng cướp Hiếu Chính khỏi tao. Mày không phải bạn tao, đừng bao giờ có suy nghĩ ghê

tôm như vậy. Tao không có người bạn như mày.

Lâm Lâm lặng người nhìn tâm hình, Nhã Phương đã đi từ lâu, lúc vắng người, Hiếu Chính bước đến, hần đứng đó nhìn ngắm quang cảnh. Tựa như Lâm Lâm chỉ là một cục đá ven đường không hề làm ảnh hưởng đến tâm trạng hần.

- Cô là cái gì? Muốn đấu với tôi? Còn mơ đi. Tránh sang một bên và ngậm miệng lại. Nếu không tôi sẽ không nương tay, với cô và cả cô bạn của cô nữa. Ngoan ngoan im lặng đi, Lâm Lâm

- Sao anh lại muốn tính kế Nhã Phương? Cô ấy rất yêu anh, chưa bao giờ làm tổn thương anh mà?

- Cô ta yêu tôi, nhưng tôi không yêu cô ta. Cha làm con chịu, tôi chỉ đang đòi lại những thứ thuộc về mình. Vẫn như vậy, tránh ra đi, tôi không muốn hại người vô tội nhưng nếu cô còn phá đám thì tôi không ngại xử lý cả mẹ đâu.

- À quên, nhà kho phía Tây xem chừng sắp có chuyện hay đấy. Tôi nghĩ cô nên ghé qua xem chút. Xem xem cô bạn Trần Hy thế nào...

Lâm Lâm tức tốc chạy đến nhà kho phía Tây. Cô chết sững người. Trần Hy một mình trong nhà kho, người không mảnh vải, ngồi ôm mình khóc cười bất chợt. Trên người cô toàn là vết hằn, vết thâm xanh đỏ, xung quanh là quần áo đã bị xé rách tả tơi, vết máu và tinh dịch trắng trắng đặc sệt ghê người. Lâm Lâm hoảng hốt ôm Trần Hy vào lòng, không thốt lên lời mà chỉ biết khóc.

- Lâm Lâm, cậu biết không? Đáng nhẽ lúc đó mình không nên đến, nếu mình không đến, sẽ không lâm vào tình cảnh này. Cả đời này, ...ha ha ha... đã bị hủy hoại trong tay cậu rồi. Ah ha ha ha... Cuộc đời Trần Hy này kết thúc rồi. ...hết rồi...ha ha ha.... Tất cả là tại cậu, tại cậu, Lâm Lâm. ...ha ha ha...

Lâm Lâm ép mình tỉnh táo, đưa Trần Hy vào bệnh viện liền bị giục về nhà.

- Lâm Lâm, sao con có thể hồ đồ như vậy? Anh trai con đã bị tổng giam rồi. Hãy mau xin đi xin lỗi tên Hiếu Chính đi.

- Cha! Sao lại có thể như vậy? Anh đã làm gì mà bị giam?

Chát!!!

- Mày còn dám hỏi? Nếu không phải tại mày thì nhà này đâu đến nỗi. Chúng ta đã sắp cùng đường rồi. Đắc tội với Hiếu Chính, mày muốn chết thì cũng đừng lôi chúng tao vào cùng. Lâm gia không có đứa con ngu ngốc như vậy.

Lâm Lâm ngây ngốc ở trong phòng của mình. Căn phòng tối om, mọi cửa ra vào và cửa sổ đều bị đóng khóa. Đã 2 ngày rồi cô chưa được ra ngoài. Bị tịch thu điện thoại và máy tính, thứ duy nhất cô có là chiếc tivi.

- Thưa quý vị, con gái của chủ tịch hội đồng quản trị công ty A, công ty đứng thứ 5 toàn quốc, Nhã phương, Hôm vừa rồi ảnh nóng của cô bị tung lên mạng, đó cũng là bằng chứng để cảnh sát kết luận cô có sử dụng ma túy và các chất kích thích. Đồng thời ông Nhã Hiệp, dưới sức ép đã phải từ chức chủ tịch hội đồng quản trị, thay vào đó, tân nhiệm là một chàng trai trẻ tuổi đầy tài năng, Hiếu Chính.....

Bạn đang đọc truyện *Hàn Lâm Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Đã ba ngày đêm Tam thiếu gia hôn mê bất tỉnh, ngay cả Lục thần y cũng gần như thúc phủ vô sách, cả Trương phủ như rơi thành một đoàn nhưng bên ngoài chẳng mấy may tin tức gì.

- Trương thúc, Trương mẫu. Hai người yên tâm, Hàn nhi nhất định không sao. Con sẽ dễ được đồng giới nhất của con ở lại, Minh Niên, y thuật của hần ngang ngửa với thái y trong cung, có hần ở đây Hàn Nhi sẽ ổn. Con sẽ ngay lập tức về thỉnh gia gia đến.

- Ta biết rồi, con cứ đi đi. Hàn nhi... tất cả xin nhờ cậy vào con. _Trương Phong nặng nề gật đầu với Lục Cảnh Thác, ông cũng đã ba ngày ba đêm chưa chợp mắt.

Tại buổi thiết triều, Minh hoàng đế Minh Hạo tòa ra khí thế uy nghiêm trấn áp các quần thần trong điện.

- Chư vị ái khanh, hai tháng nữa là ngày sinh thần của hoàng hậu, trẫm muốn tổ chức tiệc mừng ngày đặc biệt này. Hoàng hậu hiền lương thực nữ, mẫu nghi thiên hạ, nay lại đang mang long chủng, vì thế nên trẫm muốn tích chút công đức, xá tội cho 2000 tù tù, tiệc khao 3 quận, đồng thời mở tiệc lớn 3 ngày 3 đêm trong cung. Quan từ lục phẩm đều được đặc cách cho tham dự. Mong rằng các khanh cùng gia quyến sẽ tham dự đông đủ.

- Chúng thần tuân chỉ._ Các quan lại đồng thanh hô.

Trương Phong vẻ mặt lạnh nhạt, hay có thể nói là vô cảm, người ngoài nhìn vào thì không thể biết được ông đang nghĩ cái gì. Nhưng chỉ có những người thân quen mới rõ, cái mặt lạnh này là để che dấu đi tâm trạng lo lắng.

Trương Hàn Linh, hoàng hậu hiện tại của Kinh Sa, cũng là nữ nhi đầu lòng của ông. Ngày sinh thần của Trương Hàn Linh còn 2 tháng nữa, không biết tên cầu hoàng đế kia đang âm mưu chuyện gì. Từ lúc có tin tức Trương Hàn Linh mang thai đến nay, người của Trương gia không tài nào gặp mặt được hoàng hậu, đều là hoàng đế lấy đủ loại lí do mời về. Trong lòng Trương Phong đang cực kì bất an.

- Trương ái khanh.

- Có thần.

- Đạo này trăm không thấy Hàn Lâm tiến thư các, không biết là có chuyện gì ?

- Bẩm hoàng thượng, thứ cho nhi tử không làm tròn bổn phận, chỉ có điều là từ trước đến nay thân thể hắn đều không tốt, không may mấy ngày nay phong hàn quán thân không dứt. Tuy đã có chút thuyên giảm nhưng vẫn chưa thể xuống giường, làm chậm trễ việc học ở thư các, mong hoàng thượng thứ lỗi.

- Ra là vậy. người đâu, lát để thái y theo Trương khanh đến xem một chút cho Lâm tiểu tử. Tên nhóc này thực nhí nhanh hoạt bát, thực hợp ý trăm.

Một câu này của Minh Hạo nói ra, các quan đại thần trong triều mỗi người một tâm sự. Lại Bộ Thượng thư tức giận hoàng thượng coi trọng thiếu gia nhà Trương phủ, hoàng hậu cũng là con gái của Trương Phong, tướng quân cũng là con trai hắn. Thế này thì nữ nhi hắn ở trong cung, nhi tử hắn trong triều sao mà ngốc đầu nổi ? Ngay cả bản thân lão cũng hận không thể vượt lên trên lão già kia. Tên Trương Phong này, phải diệt.

Nhị hoàng tử Minh Thiên Hữu cùng thừa tướng liếc nhìn nhau ý vị thâm trường, trao đổi ý nghĩ một cách nhanh chóng rồi lại trở về như bình thường, không để lộ tâm tình của mình.

Trương Phong nghe vậy, cơ mặt hơi đơ đi, cúi đầu giấu diếm.

- Tạ ơn hoàng thượng.

Trương Phong tuy tâm tình rất không tốt nhưng vẫn phải dẫn thái y đến xem bệnh cho Trương Hàn Lâm. Thế nhưng ông không hề lo lắng bí mật quan trọng nhất bị phát hiện, trong lòng âm thầm cười nhạo hoàng đế ngu si không biết dùng người. Hừ, cũng nhờ phúc của hắn, con gái ông, Hàn Lam trong lần tập kích năm 4 tuổi bị thương nặng đó, đề có thể chữa khỏi thì phải đảo lộn tất cả các kinh mạch. Ấu đó cũng là một vấn đề, phải là người có y thuật cao minh cùng sự nghiên cứu sâu sắc đối với hệ thống kinh mạch mới này mới có thể chữa trị kẻ đon cho Hàn Lam. Những đại phu bình thường, kể cả thái y cũng khó mà chuẩn mạch đoán bệnh, huống hồ là phân biệt nam nữ. Mà Minh Hạo mỗi lần cử một thái y khác nhau, già có, trẻ có. Quả thật, hiện tại, ngoài Lục Cảnh Thác và gia gia của hắn ra, chưa xuất hiện thêm một ai có thể chữa trị cho Hàn Lam.

Quả đúng như vậy, vị thái y kia cũng rồi rắm, kê xơ xài một thang thuốc trị phong hàn rồi vội vã ra về.

Đêm khuya, Tiểu Mai, Tiểu Cúc cùng được đồng Minh Niên và nhiều người khác đều không dám ngủ, thấp thòm lo âu trộm nom Trương Hàn Lam.

Đột nhiên, mọi người trong phòng tam thiếu gia lần lượt lăn ra hôn mê bất tỉnh. Chỉ trong một khoảnh khắc gần như cùng lúc, được đồng Minh Niên nhận ra có gì đó không ổn, hắn ta bị người từ đằng sau, thân không biết quý không hay điểm huyệt ngủ, tức thì lăn ra như bao người khác.

Người đến là nam nhân một thân hắc bào, lên vào nhà người ta đêm hôm khuya khoắt cũng không thèm bị mặt. Bá khí tỏa ra không ngừng, loại kiêu ngạo tận xương, khinh người tận tủy như vậy, trên đời chỉ có một không hai, chính là Nhị hoàng tử Kinh Sa, Minh Thiên Hữu.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Lâm Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Minh Thiên Hữu hai tay chấp đằng sau, đứng thẳng lưng, cao ngạo nhìn Trương Hàn Lâm vẻ mặt nhợt nhạt trên giường. Mày kiếm nhú thật chặt, vẻ mặt ngưng trọng như gặp phải một nan đề.

Hắn không thể tin được bản thân lại đi tới nơi này. Đây là Trương tướng phủ, nếu bị phát hiện thì thật không dễ mà thoát thân, lại còn hạ được một cách lộ liễu như vậy, trong đó còn có một tên y thuật khá cao. Những việc mạo hiểm như này, đây là lần đầu tiên. Tại sao?

Minh Thiên Hữu mày nhú càng chặt, gần như thẳng tắp thành một đường. Tức khắc quay người đi, quyết không nhìn đến con người yếu ớt trên giường.

Lúc này mới thấy được tay hần chấp đằng sau có cầm một chiếc hộp nhỏ được chạm khắc tinh tế, nguyên liệu là gỗ sồi hương quý hiếm, có thể thấy vật bên trong tuy nhỏ nhưng không hề tầm thường chút nào.

Cuối cùng thở dài một hơi, hần bắt đầu quay đầu, về mặt thoáng ẩn hiện chút ôn nhu nhưng tổng thể vẫn là lạnh lùng tới cứng nhắc.

Hần vận nội lực, dùng tốc độ cực nhanh đến gần chiếc giường, bỏ vật tròn tròn trong hộp nhỏ vào miệng của Trương Hàn Lâm, rồi nhanh chóng đứng thẳng với tư thế như cũ.

- Hồi đan của ta ở trong người ngươi. Trương Hàn Lâm, ngươi với ta vẫn chưa xong đâu!

Nói xong, lại vận nội lực bay khỏi Trương phủ, ngoại trừ những người bất tỉnh thì căn phòng y như lúc ban đầu.

Hồi đan là vật phẩm hiếm có trong nhân gian. Để có thể luyện thành Hồi đan, phải cần đến hàng trăm loại thuốc quý, và chỉ có Thánh Y có thể luyện ra được. Hồi đan chính là một loại đan có thể trị được bách bệnh bách độc, được người người mơ ước. Chỉ tiếc Thánh Y đã quy ẩn, thiên hạ đồn rằng Hồi đan còn lại trên giang hồ chỉ còn 10 viên. Và một trong số đó đã an vị trong bụng của Trương Hàn Lâm.

Lại nói đến tình hình Trương tướng phủ sau khi bị Minh Thiên Hữu đột nhập bất hợp pháp. Ngay khi biết chuyện, Trương Phong liền phong tỏa tin tức đồng thời đưa tất cả những ai hôn mê tụ tập lại trong một gian phòng, còn kiểm tra phòng Trương Hàn Lâm một lượt sau đó đóng kín các cửa, bày tầng tầng lớp lớp người canh giữ bên ngoài.

Hồi đan quả thực thần kì, gần sáng, Trương Hàn Lâm đã tỉnh lại. Đôi mắt vô hồn trống rỗng không mang bất kì suy nghĩ gì, bình tĩnh và vô cảm khiến người nhìn vào phải rợn tóc gáy.

Trương Hàn Lâm chỉ mặc một bộ nội y trắng mỏng manh, tóc chỉ dài ngang vai để xõa, chân trần bước xuống sàn gỗ lạnh lạnh. Bước chân chậm rãi hướng ra ngoài, tay nhỏ nắm đẩy cửa.

- Thiếu gia! Thiếu gia! Người tỉnh rồi!

- Thật may quá! Mau báo cho lão gia, phu nhân biết tin.

-

- Thiếu gia, ngài còn yếu, thỉnh vào trong phòng nghỉ ngơi...

- Thiếu gia...

-

Mặc đám thuộc hạ gia nhân binh lính có nói thế nào, không một lời nào lọt vào tai nàng vì căn bản là trong tâm trí nàng, những người này được xem như không tồn tại.

Không một ai dám ngăn cản, Trương Hàn Lâm cứ vậy bước đi.

- Trời ạ! Sao lão gia và phu nhân vẫn chưa đến. Phải làm sao đây? Tam thiếu gia... thiếu gia... haizzz...

- Ai da! Sao người không năng thiếu gia lại?

- Thiếu gia nhất quyết đi, bọn ta nói thế nào người cũng không nghe. Lại không dám làm gì chỉ sợ người bị thương.

- Thế ... cái này... ta đi xem lão gia....

Bầu trời tối đen như mực, trăng và sao đã lặn từ lâu. Không bao lâu nữa, mặt trời sẽ lộ dạng.

Trên đường trống vắng, Trương Hàn Lâm bóng trắng cô tịch bước đi trên đường. Gió lạnh buổi sớm thổi ngang dọc, tóc đen cùng vạt áo bay phất phơ làm người liên tưởng nàng sẽ biến mất bất cứ lúc nào. Gia nhân chạy theo sau nàng, cứ chốc chốc lại khoác lên người nàng một chiếc ngoại bào, đi vài bước lại tuột xuống đất làm bọn họ vừa lo vừa sợ.

Trời đã có dấu hiệu sáng, người trên đường thưa thớt đều đứng sang một bên nhường đường cho Trương Hàn Lâm và đám người Trương tướng phủ. Ngay cả khi Trương Phong cùng Vị Yển đến cũng vô pháp vô thiên với nàng.

Mãi đến khi Trương Hàn Lâm bước đến bên bia rừng, phía trước là một khoảng đất trống nhô cao, nàng đi lên đó rồi chợt dừng lại.

Trước mặt bỗng bừng sáng, từng tia nắng cam cam như tô màu cho gương mặt trắng nhợt của nàng. Đôi mắt vô định giờ đây đã có phương hướng nhìn thẳng vào mặt trời vẫn chưa nhô lên hết.

Khung cảnh hết sức kì vĩ và huy hoàng, ánh nắng ban mai như bao bọc lấy nàng.

Chứng kiến bình minh hết sức chân thực, trong lòng như giác ngộ ra, một giọt nước mắt lăn bên gò má nhưng nụ cười kia, giống như đã rũ bỏ hết gánh

nặng, thanh thản và nhẹ nhàng.

Lâm Lâm giờ đã hiểu. Lâm Lâm thực sự đã chết rồi, mọi chuyện ở thế giới bên kia dù nàng có muốn cũng chẳng thể thay đổi. Tuy cảm xúc vẫn còn đó nhưng thật sự là bất lực. Thay vì tiêu cực, nàng quyết tâm không để những chuyện thương tâm như vậy xảy ra nữa.

Đây sẽ là giọt nước mắt cuối cùng giành cho Lâm Lâm.

Một lần nữa, một Trương Hàn Lâm hoàn toàn mới.

Mặt trời tròn trịa to lớn trước mắt, mọi người đều nhắm mắt để ý từng hành động của nàng, sốt ruột thay cho Trương Hàn Lâm.

Trương Hàn Lâm không quá để ý đến tình hình, một hồng y thiếu niên xuất hiện chắn đi mặt trời, bao nàng trong ngoại bào hồng y, đến khi bị nhắc bóng khỏi mặt đất thì hoảng hốt đã muộn.

- A!

- Trương đại nhân, ta cùng Tiểu Lâm đi chơi chút sẽ về. Ngài cứ yên tâm hồi phủ.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Lâm Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Minh Thiên Trục

Trời ơi, ta bị một thiếu niên đẹp trai sáng láng ôm kiểu công chúa, lại còn bay lên bay xuống nữa chứ. Quá phi thường rồi. Ta lại chẳng dám ho he gì cả, phần vì em trai này kêu cha ta thân thiết như thế, cha cũng đâu có cần, lại là vì hắn ôm ta nhảy lên ngược nhảy xuôi, ta mà ngo ngoáy làm phiền, hấn tuốt tay thì ta tan xương mất.

Ta nhìn hấn kháng cáo. Tên này còn làm như không có gì, cười nhon nhon rất gọi đòn.

- Ha! Lần này ngươi ôm nặng đến thế sao~? Đi, ta dẫn ngươi đi chơi cho khuây khỏa, cả ngày kinh với chả thu làm ta sắp điên rồi.

Rất nhanh sau đó, chúng ta đặt chân chạm đất xuống một con hẻm vắng người, phía trước là đường lớn, xem chừng rất náo nhiệt.

- Đi thôi!

- Thiếu gia, thiếu gia, đợi chút!

Một tiểu đồng mặt bánh bao chạy đến chỗ chúng ta.

- Tiểu Mãn, ngươi lâu quá! Chậm chút là ta đã đi rồi.

- Thiếu gia tha tội. Nhưng là Hàn Lâm công tử ... ăn mặc thế này ...

- À, suýt quên. Ngươi mau mặc đồ nhanh lên.

Rồi ta bị hai chủ tớ ai đó cưỡng chế mặc đồ.

Khi trời và đất trong mắt ta trở về đúng vị trí, trời trên đầu, đất dưới chân thì ta đã an vị trên ghế, trước mặt là một bàn thức ăn hảo hạng.

- Nào ăn đi. Tiểu Lâm à, mấy ngày nay ngươi bệnh thế nào mà người chẳng có tí thịt nào cả. Ta hôm nay cao hứng, đại nhân đại lượng mời ngươi một bữa thật linh đình.

Ta tròn mắt nhìn hấn rồi lại nhìn đồ ăn, lại nhìn hấn, rồi nhìn đồ ăn. Nước miếng không tự chủ tiết ra.

Ực...

- Thiếu, thiếu gia...

- Tiểu Mãn Tử, lại cái gì nữa ?

- Hàn Lâm thiếu gia, hấn, vừa bệnh dậy, không thể ăn mấy món khó tiêu này...

Chuyển hướng nhìn tên Tiểu Mãn Tử, bức hấn lùi lại một bước trước ánh mắt cảnh cáo của ta : Cầm nhiều lời.

- Ăn.

Người có lòng thì ta không khách khí.

- Xứ tiểu tử, ngươi nó nhiều một chút sẽ chết sao ? Từ trước tới nay ta chưa bao giờ nghe thấy ngươi nói quá ba chữ. Hôm nay phá lệ, ngươi nói ta nghe một câu bốn chữ được không ? Tiểu Lâm Lâm~

Tên này bị điên à ? Chưa thấy nam nhân nào nói nhiều như hấn ?

Tiểu Mãn Tử nghe chừng cũng hết cách lắc đầu thờ dài.

Ném hấn một ánh mắt khinh bỉ, ta tiếp tục thưởng thức cao hương mỹ vị.

Canh sườn hầm ngó sen thật đậm đà làm sao !

Vịt quay ở đây không tồi, da mỏng nhưng không rách, thịt dày nhưng không dai.

Cua làm ở đây cũng thật khéo, chắc phải đắt lắm !

- Sao hả ? không tệ chứ ? Đây là tửu quán ngon nhất trong số những nơi mà ta đã ăn đó !

Cứ như đây là quá do ngươi mở ý. Ta vẫn còn chưa thưởng thức hết các món đâu.

Nào, đùi gà, trông mảy ngon quá !

CHOANG !!!

Như một cảnh tua chậm, tiếng động lớn quá mức thu hút mọi thực khách lầu một lầu hai. Mọi người đều chú ý đến vị nam nhân trên hành lang lầu hai ôm bụng quần quai.

Trong căn phòng của Lâm Lâm, không khí đang ngưng đọng.

Minh Thiên Trục cẩn thận qua sát sắc mặt Lâm Lâm, hấn có thể cảm nhận luồng sát khí tỏa ra từ cơ thể nhỏ bé kia.

- Tiểu Mãn Tử, ngươi ra xem có chuyện gì mà ồn ào như vậy.

Lâm Lâm thật đau lòng, nàng tận mắt nhìn chiếc đùi gà ngon lành theo từ trường rơi xuống đất.

Tất cả là tại tiếng động kia, làm nàng giật mình đánh rơi đùi gà.

Mọi nhả hứng biến mất như chưa từng có. Từ khi nàng đến thế giới này, chưa một việc gì thuận buồm xuôi gió.

- Đi !

- Ấy, Tiểu Lâm Lâm. Ta gọi cho ngươi cái đùi gà khác. Người đứng đi mà, ăn no đã,...

Lâm Lâm không để ý đến tên nhiều lời kia, vừa ra cửa thấy một đám đông bu phía trước chắn đường, Tiểu Mãn Tử chạy đến.

- Tiểu Mãn Tử, sao rồi, xảy ra chuyện gì thế ?

- Có một thức khách không biết làm sao, dùng bữa xong thì ôm bụng kêu đau, còn nôn mửa. Những người đi cùng hấn đang nói chuyện với chủ quán.

Lâm Lâm không hứng thú lắm nhìn đại sảnh bên dưới lầu một, nhận ra một điểm chung.

- Hấn ăn gì ?

- A dạ, tiểu nhị nói hấn gọi một vài món tửu của tửu lâu, thêm cả món ăn mới ra và hoa quả tráng miệng.

Ta biết rồi. Xem chừng hôm nay không chỉ có ta xui xẻo đâu.

- Cua kỳ hồng.

- Hà ?

- Canh ngó sen

Đám đông vẫn chưa tan, vào trong phòng ngồi đợi vậy.

Trước khi vào phòng, Lâm Lâm còn ném cho Minh Thiên Trục ba chữ :

- Người xử lí.

Tiêu sái vào phòng, đóng cửa, Lâm Lâm thông thả tao nhã tiếp tục ... ăn.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Lâm Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.